

Sygn. akt VII U 417/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: protokolant sądowy Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2016 r. w Warszawie

sprawy S. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę

na skutek odwołania S. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 8 stycznia 2016 r. znak: ENS/1/(...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

S. R. w dniu 12 lutego 2016r. złożył do Sądu Okręgowego Warszawa - Praga, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji z dnia 8 stycznia 2016r., znak (...).

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że w okresie od 4 czerwca 1974r. do 30 czerwca 1978r. był zatrudniony w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej na stanowisku galwanizera. Zdaniem ubezpieczonego praca ta powinna zostać uznana jako praca w szczególnych warunkach, stanowiąca podstawę do wcześniejszego przejścia na emeryturę. Ponadto, w odwołaniu ubezpieczony poinformował, że oryginalne świadectwo pracy wykazujące jego zatrudnienie w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej zaginęło (odwołanie z dnia 12 lutego 2016r., k 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia wymaganych warunków uprawniających go do uzyskania prawa do emerytury, tj. na dzień 1 stycznia 1999r. nie osiągnął okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego co najmniej 25 lat oraz jego okres zatrudnienia w warunkach szczególnych, wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury przez mężczyzn w wieku niższym niż 65 lat, jest krótszy niż 15 lat. Z treści złożonych przez ubezpieczonego dokumentów wynika, iż całkowity okres zatrudnienia ubezpieczonego uznany za udowodniony wynosi 21 lat, 6 miesięcy i 10 dni, a okres zatrudnienia w warunkach szczególnych został wyliczony na 13 lat i 26 dni. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie zaliczył

ubezpieczonemu do stażu pracy okresu zatrudnienia w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej w okresie od 4 czerwca 1974r. do 30 czerwca 1978r., gdyż uznał, że ubezpieczony nie przedstawił stosownych dokumentów należycie wykazujących powyższą okoliczność. W związku z powyższym odmówił S. R. prawa do roszczonego świadczenia (odpowiedź na odwołanie z dnia 29 lutego 2016r., k. 4 t. I a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. R., ur. (...), był zatrudniony:

- od 10 lipca 1972r. do 3 czerwca 1974r. na stanowisku ślusarza w Zakładzie (...) w K., później noszącym nazwę (...) Instytut (...) (świadcstwo pracy z dnia 3 października 1978r., k. 7 t. I a.r.);

- od 4 czerwca 1974r. do 30 czerwca 1978r. w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej w zakładzie (...) jako pracownik fizyczny w galwanizerni (zaświadczenie z dnia 3 lipca 1978r., k. 51 t. I a.r., zaświadczenie z dnia 22 czerwca 2010r., k. 11 t. I a.r.);

- od 26 października 1978r. do 3 stycznia 1979r. w Zakładzie (...) w W. na stanowisku ślusarza remontu maszyn (świadcstwo pracy z dnia 16 stycznia 1979r., k. 13 t. I a.r.);

- od 5 maja 1979r. do 30 listopada 1984r. jako ślusarz remontu w (...) Zakładach (...) w Ł. (świadcstwo pracy z dnia 30 listopada 1984r., k. 15 – 16 t. I a.r., zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 27 stycznia 2003r., k. 25 – 26 t. I a.r.);

- od 6 grudnia 1984r. do 30 listopada 1998r. jako galwanizer i portier w Spółdzielni Pracy Zakładach (...) w T. (świadcstwo pracy z dnia 30 listopada 1998r., k. 17 - 18 t. I a.r., zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 17 czerwca 2003r., k. 27 – 30 t. I a.r.).

W okresie od 2 grudnia 1998r. do 31 stycznia 2000r. S. R. był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w W. jako bezrobotny i pobierał zasiłek z tego tytułu (zaświadczenie z dnia 2 czerwca 2010r., k. 19 t. I a.r.). W okresie od 15 lutego 2000r. do 31 sierpnia 2009r. był zatrudniony na stanowisku galwanizera w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowo-Handlowym (...) w K. (świadcstwo pracy z dnia 21 sierpnia 2009r., k. 21 a.r., potwierdzenie ubezpieczenia, k. 43 t. I a.r., zaświadczenie z dnia 30 lipca 2010r., k. 49 t. I a.r.). Następnie od dnia 11 września 2009r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych. Z dniem 11 marca 2010r. upłynął 6-miesięczny okres pobierania zasiłku (zaświadczenie z dnia 2 czerwca 2010r., k. 23 t. I a.r., zaświadczenie z dnia 9 lipca 2010r., k. 33 t. I a.r.).

W okresie pracy w Spółdzielni Pracy Zakłady (...) w T. od 6 grudnia 1984r. do 31 grudnia 1997r. ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku galwanizera przy galwanizacji cynkiem i niklem, które są wymienione w Biuletynie (...) Związku (...) -18, załącznik do Uchwały Nr 64, poz. 79 Zarządu Centralnego Związku (...) z dnia 18 sierpnia 1982r. w sprawie prac zaliczanych do pierwszej kategorii zatrudnienia – dział III „Prace różne w hutnictwie i przemyśle metalowym”, pkt 76 – prace w hartowniach, wytrawialniach, ocynkowaczy, ocynkowaczy kadmowaczy, oraz galwanizerów cynkiem, miedzią, chromem, kadmem i niklem, ppkt 1 – galwanizer (świadcstwo wykonywania prac w warunkach szczególnych z dnia 26 listopada 2015r., t. III, k. 2 i 6 a.r.).

W dniu 8 lipca 2010r. S. R. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o świadczenie przedemerytalne (wniosek z dnia 8 lipca 2010r., k. 1 – 6 t. I a.r.). Organ rentowy decyzją z dnia 13 sierpnia 2010r. odmówił przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego, ponieważ nie został udokumentowany 40 letni okres zatrudnienia, a jedynie wynoszący 36 lat, 1 miesiąc i 1 dzień. Do stażu pracy nie zaliczono ubezpieczonemu okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) od 26 października 1978r. do 3 stycznia 1979r. z uwagi na wpisaną w świadectwie pracy błędną datę urodzenia. Zaliczono natomiast m.in. okres pracy w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej od 4 czerwca 1974r. do 30 czerwca 1978r. (decyzja ZUS z dnia 13 sierpnia 2010r., k. 57 – 58 t. I a.r., notatka w sprawie zatrudnienia podlegającego kolejnej ocenie przy ubieganiu się o emeryturę lub rentę, k. 53 – 55 t. I a.r.).

W dniu 21 sierpnia 2015r. S. R. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wnioski o przyznanie prawa do emerytury. Do wniosku dołączył informację dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych, świadectwo pracy w szczególnych warunkach oraz zaświadczenie z dnia 31 lipca 2015r. (wniosek o emeryturę wraz załącznikami, t. II a.r.).

Organ rentowy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego ustalił, że ubezpieczony nie spełnił warunków wynikających z art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), tj. na dzień 1 stycznia 1999r. nie udowodnił 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego, a także nie udowodnił 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych. W związku z powyższym, decyzją z dnia 2 października 2015r., znak (...), organ rentowy odmówił S. R. prawa do wcześniejszej emerytury (decyzja ZUS z dnia 2 października 2015r., t. II a.r.). W uzasadnieniu decyzji wskazał, że nie został uwzględniony okres zatrudnienia od 26 października 1978r. do 3 stycznia 1979r. w Zakładzie (...) z powodu błędnie wystawionego świadectwa pracy (nieprawidłowa data urodzenia) oraz okres od 4 czerwca 1974r. do 30 czerwca 1978r., dotyczący pracy u pracodawcy zagranicznego w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej. Zakład nie uznał także okresu zatrudnienia od 6 grudnia 1984r. do 31 grudnia 1997r. jako okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach z powodu błędnie wystawionego świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych.

W dniu 30 listopada 2015r. S. R. złożył podanie o ponowne rozpatrzenie jego wniosku o wcześniejszą emeryturę i dołączył prawidłowo wypełnione świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach (podanie wraz załącznikami, t. III, a.r.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 8 stycznia 2016r., znak: ENS/1/(...), ponownie odmówił S. R. prawa do emerytury. W uzasadnieniu Zakład wskazał, iż okres zatrudnienia w Zakładzie (...) z powodu błędnie wystawionego świadectwa pracy (nieprawidłowa data urodzenia) nie może zostać zaliczony do ogólnego stażu pracy, a okres pracy od 4 czerwca 1974r. do 30 czerwca 1978r. u pracodawcy zagranicznego w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej nie został wystarczająco udokumentowany. W związku z tym, na podstawie dowodów dołączonych do wniosku, Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999r. okresy składkowe w wymiarze 21 lat, 6 miesięcy i 10 dni oraz staż w szczególnych warunkach w wymiarze 13 lat i 26 dni (decyzja ZUS z dnia 8 stycznia 2016r., t. III, k. 9 a.r.).

S. R. złożył odwołanie od decyzji z dnia 8 stycznia 2016r. (odwołanie z dnia 12 lutego 2016r., k. 2 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych, a także na podstawie zeznań ubezpieczonego.

Dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Zeznaniom ubezpieczonego S. R. Sąd dał wiarę za wyjątkiem tej części, w której ubezpieczony wskazywał, że wykonywał podczas zatrudnienia w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej, prace galwanizera. Zdaniem Sądu tego rodzaju twierdzenie S. R. pozostaje w sprzeczności z jedynym dokumentem, jaki za okres pracy u pracodawcy zagranicznego, przedstawił ubezpieczony. Z tego dokumentu wynika, że pracował na stanowisku pracownika fizycznego w galwanizerni, a takie stanowisko nie jest tożsame ze stanowiskiem galwanizera. W związku z tym Sąd dysponując jedynie zeznaniami ubezpieczonego wskazującymi na pracę galwanizera, sprzecznymi z treścią wskazanego dokumentu, nie dał wiary temu, co odnośnie rodzaju prac w byłej NRD zeznał S. R..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie S. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 8 stycznia 2016r., znak (...), jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.), zwanej dalej ustawą emerytalną, wskazuje, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przy określaniu prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie ma żadnej swobody. Prace te ściśle i jasno zostały określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43) – zwanym dalej rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego. Na wykazach prac zawartych w tym akcie prawnym, nie kończą się jednak ograniczenia dotyczące uprawnień z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik musi ją wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy. Dodatkowo, zgodnie z powołanym rozporządzeniem, aby mężczyzna mógł nabyć prawo do emerytury powinien:

1. posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia);
2. wykonywać pracę wymienioną w wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia;
3. osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia) oraz
4. być zatrudnionym przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia).

Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w

szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00). Świadectwo pracy w warunkach szczególnych jest jednak dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. i nie stanowi dowodu tego co zostało w nim odnotowane. Taki walor mają wyłącznie dokumenty urzędowe, do których w myśl stosowanego a contrario art. 244 § 1 k.p.c. nie zalicza się świadectwa pracy, skoro nie zostało sporządzone przez organy władzy publicznej ani inne organy państwowe (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 grudnia 2013r., III AUa 783/13, Lex nr 1409118). Dodatkowo należy podkreślić, że w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego w sprawie przyznania uprawnień do emerytury w wieku obniżonym, dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być więc udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego.

Sporne w prowadzonym przez Sąd postępowaniu było spełnienie przez S. R. dwóch warunków koniecznych do przyznania emerytury - 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych bądź w szczególnym charakterze. Ubezpieczony wskazywał, iż do ogólnego stażu pracy oraz do okresu pracy w szczególnych warunkach doliczyć należy okres zatrudnienia w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej. Organ rentowy uznał z kolei, że S. R. nie przedstawił wystarczających dokumentów mogących potwierdzić, iż w zakładzie (...) w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej w okresie od 4 czerwca 1974r. do 30 czerwca 1978r. świadczył pracę, a nadto, że była ona wykonywana w warunkach szczególnych.

W toku postępowania Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe i podjął z urzędu czynności mające na celu wyjaśnienie okoliczności sprawy, z tym, że z uwagi na okoliczność, że sporne było zatrudnienie u zagranicznego pracodawcy w latach 1974 – 1978, możliwości pozyskania dokumentów i innych dowodów były znacząco ograniczone. Sąd podjął czynności takie, na jakie pozwalały posiadane informacje, ubezpieczony natomiast nie wykazał żadnej inicjatywy. Nie wskazał świadków na okoliczność pracy w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej, ani podmiotu, do którego Sąd mógłby się zwrócić o przesłanie dokumentów potwierdzających sporne zatrudnienie. Na rozprawie oświadczył, że nie wie, gdzie mogą być przechowywane tego rodzaju dokumenty. W związku z tym postępowanie dowodowe zostało ograniczone do analizy zgromadzonych dokumentów oraz przesłuchania ubezpieczonego, szczególnie że zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Na sądzie rozpoznającym sprawę nie spoczywa zatem powinność zarządzania dochodzeń mających na celu uzupełnienie i wyjaśnienie twierdzeń stron oraz poszukiwanie dowodów na ich udowodnienie. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne - art. 232 k.p.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 6 lutego 2013r., III AUa 1343/12).

Biorąc pod uwagę zgromadzony materiał dowodowy, Sąd ocenił, że zaskarżona decyzja jest zgodna z prawem, choć Sąd zgodził się z ubezpieczonym, że do okresów składkowych i nieskładkowych Zakład Ubezpieczeń Społecznych powinien zaliczyć okres pracy ubezpieczonego w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej od 4 czerwca 1974r. do 30 czerwca 1978r. S. R. przedstawił zaświadczenie, które potwierdza, że we wskazanym w dokumencie okresie wykonywał pracę w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej. Wprawdzie dokument ten nie jest świadectwem pracy, ale skoro w postępowaniu sądowym dopuszczalne jest dowodzenie wszelkimi środkami dowodowymi, to Sąd ocenił, że zaświadczenie, którym dysponuje S. R. (w oryginale przekazane do Urzędu Pracy, co Urząd Pracy potwierdził w piśmie z dnia 1 kwietnia 2016r. – k. 10 a.s.) potwierdza w sposób wystarczający sporne zatrudnienie. Ponadto, ubezpieczony słusznie stwierdził, iż ZUS uprzednio zaliczył mu ten okres pracy wyliczając okresy składkowe i nieskładkowe na potrzeby uzyskania przez niego prawa do świadczenia przedemerytalnego. Zdaniem Sądu, od momentu wydania decyzji w przedmiocie wniosku o świadczenie przedemerytalne okoliczności sprawy nie uległy zmianie, a organ rentowy opierał się na tym samym dokumencie, dlatego też nie ma powodu, aby tego okresu nie doliczyć do ogólnego stażu pracy ubezpieczonego. Po doliczeniu ubezpieczony legitymuje się 25 letnim okresem składkowym i nieskładkowym. Jako wymagająca rozstrzygnięcia pozostaje jednak jeszcze kwestia pracy w warunkach szczególnych i długości okresu jej świadczenia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienie S. R. w Spółdzielni Pracy Zakłady (...) w T. od 6 grudnia 1984r. do 31 grudnia 1997r., gdyż okoliczność ta została w sposób jednoznaczny wykazana przez ubezpieczonego świadectwem pracy w szczególnych warunkach. Okres pracy w warunkach szczególnych u w/w pracodawcy wynosił jednak mniej niż 15 lat. Jeśli chodzi o pozostałe okresy zatrudnienia ubezpieczonego przed 1 stycznia 1999r., to zdaniem Sądu, nie mogą zostać zakwalifikowane jako okresy wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. S. R. w okresach od 10 lipca 1972r. do 3 czerwca 1974r., od 26 października 1978r. do 3 stycznia 1979r. oraz od 5 maja 1979r. do 30 listopada 1984r. pracował jako ślusarz, ślusarz remontu maszyn i ślusarz remontu. Praca ślusarza nie została tymczasem zakwalifikowana do prac w warunkach szczególnych bądź w szczególnym charakterze. Zresztą i sam ubezpieczony nie wskazywał, aby w tych okresach wykonywał taką pracę oraz, by to, czym zajmował się w w/w okresach polegało na realizowaniu innych

czynności niż ślusarskie. W związku z tym, zdaniem Sądu, nie było podstaw, aby prace na wymienionych stanowiskach zaliczyć ubezpieczonemu do prac w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

S. R. wskazywał, iż do okresu pracy w szczególnych warunkach należy doliczyć okres zatrudnienia na stanowisku galwanizera w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej, jednakże zdaniem Sądu okoliczności te nie zostały przez ubezpieczonego wystarczająco udowodnione. Ubezpieczony przedstawił zaświadczenie, z którego wynika, że wykonywał pracę w zakładzie w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej we wskazanym wyżej okresie, ale na stanowisku pracownika fizycznego w galwanizerni. Zeznawał natomiast, że jego praca to była realizacja takich czynności, jakie są przypisane do stanowiska galwanizera. Pomiędzy zeznaniami ubezpieczonego a dokumentem, jaki został przedstawiony w postępowaniu, istnieje istotna rozbieżność. Z tego względu pojawia się wątpliwość co do tego, jaki rodzaj pracy był wykonywany przez S. R.. Stanowiska galwanizera oraz pracownika fizycznego w galwanizerni nie są, zdaniem Sądu, stanowiskami tożsamymi. Czynności pracownika fizycznego w galwanizerni mogą być bowiem całkowicie odmienne niż czynności galwanizera, czego zresztą dowodzi różne nazewnictwo stanowisk, a wykaz A stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego, wymienia w dziale III (prace w hutnictwie i przemyśle metalowym), w pkt 76 prace w hartowniach i wytrawialniach, prace ocynkowaczy, ocynowaczy, kadmowaczy oraz galwanizerów – cynkiem, miedzią, chromem, kadmem i niklem. Ubezpieczony, zdaniem Sądu, nie wykazał, by wykonywał takie prace.

Przy dokonywaniu oceny, istotne było również i to, że z zaświadczenia nie wynika w jakim wymiarze czasu pracy był zatrudniony ubezpieczony, a jest to okoliczność istotna, gdyż § 2 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego wymaga, by praca w warunkach szczególnych bądź w szczególnym charakterze była realizowana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Inną okolicznością, którą Sąd wziął pod uwagę oceniając zeznania ubezpieczonego i zaświadczenie z dnia 3 lipca 1978r., było to, że ubezpieczony wedle tego co zeznał miał przez cały okres od 4 czerwca 1974r. do 30 czerwca 1978r. pracować jako galwanizer podczas, gdy nigdy wcześniej takich prac nie wykonywał. Nie posiadał więc doświadczenia i umiejętności potrzebnych do tego rodzaju pracy. Wobec tego tym bardziej wątpliwe wydaje się, by od razu w chwili podjęcia zatrudnienia w zakładzie w byłej NRD został skierowany do wykonywania prac jako galwanizer.

Dodatkowo należy podkreślić, iż wskazywane zaświadczenie z dnia 3 lipca 1978r. stanowi jedyny dokument, który potwierdza pracę ubezpieczonego w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej. W takiej sytuacji, biorąc pod uwagę okoliczność, że Sąd nie miał możliwości pozyskania innych dokumentów celem wyjaśnienia rozbieżności, oparł się na wskazywanym zaświadczeniu jako dowodzie decydującym w sprawie. W takiej sytuacji nie istniała więc możliwość uznania, że S. R. w okresie od 4 czerwca 1974r. do 30 czerwca 1978r. pracował na stanowisku galwanizera w zakładzie w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej.

W orzecznictwie podkreśla się, iż prawo do wcześniejszej emerytury jest uprawnieniem szczególnym i wyjątkowym, w związku, z czym nie ma miejsca na dowolną interpretację. Sąd nie może opierać się na domniemaniach lub uprawdopodobnieniach – podstawą ustaleń faktycznych mogą być jedynie pewne i jednoznaczne dowody. Udowodnieniu pracy w warunkach szczególnych służą przede wszystkim dokumenty, dlatego też jeżeli zachodzi rozbieżność pomiędzy dokumentami a zeznaniami świadków, a zeznania nie znajdują potwierdzenia w dokumentach, to nie mogą one stanowić miarodajnego dowodu ani tym bardziej nie mogą być jedyną podstawą do wydania wyroku przez Sąd (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 września 2012r., III AUa 374/12, LEX nr 1223476, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 21 marca 2013r., III AUa 839/12).

Podsumowując, pomimo, iż S. R. legitymuje się 25-letnim stażem pracy, to nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Zdaniem Sądu, przy uwzględnieniu takiego materiału dowodowego, jaki został zebrany w rozpatrywanej sprawie, zeznania S. R. nie są wystarczającym, pewnym dowodem pozwalającym na rozwianie wątpliwości, co do tego, jaki faktycznie był charakter jego pracy w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej w okresie od 4 czerwca 1974r. do 30 czerwca 1978r. Z tego powodu Sąd stwierdził, iż decyzja organu rentowego odpowiada prawu, a odwołanie jako bezzasadne należało oddalić na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

(...)